

XII

Am oprit mașinuța la o vilă de la poalele munților. Eram numai noi două. Celelalte mașini au mers mai departe și ne-au așteptat la Saint-Vincent. Cele câteva zile de vreme frumoasă fuseseră de ajuns să facă să înflorească plantele din sere, dar pomii din grădină erau încă goi. Nici n-am apucat să arunc o privire înăuntru, că Momina a strigat:

— Iată-ne și aici!

De data aceasta Rosetta nu purta rochia albastru-pal. Ne-a ieșit înainte în fustă și în pantofi de tenis, cu părul legat cu o panglică, ca și cum am fi fost la mare. Mi-a strâns mîna cu putere, a dat cealaltă mînă Mominei, dar n-a zîmbit: avea ochii întunecați și cercetători.

A ieșit și mama, în papuci, grasă și astmatică, îmbrăcată în catifea.

— Rosetta, a strigat Momina, poți să te întorci. Nu mai sînt baluri la Torino...

I-a vorbit despre prieteni, despre escapadă, despre grup. M-a mirat că Rosetta a acceptat tonul glumeț și că vorbea, ca și Momina, cu dezinvoltură; m-am întrebat chiar dacă pe ea o văzusem pe targa aceea, acum cîte zile? Cincisprezece, douăzeci? Dar poate că Momina sporovăia așa ca s-o ajute, ca

s-o scoată atît pe ea, cît și pe noi, din încurcătură. Probabil că se cunoșteau foarte bine.

Cea care avea ochii apoși și speriați, sărăcuța, era mama, care în fața Mominei se agita, iar pe mine mă privea cu neîncredere. Era într-atît femeiușcă încît a început să se vaite de viața la țară, de neplăcerea de-a sta la vilă cînd nici nu era măcar timpul. Dar Rosetta și Momina n-au încurajat-o. Ba pînă la urmă Momina i-a rîs în nas:

— Și răul ăla de papa al tău, a zis ea, să vă condamne așa la închisoare! Trebuie să evadezi, Rosetta, de acord?

— Eu rămîn aici, a spus Rosetta cu jumătate de gură.

Mama s-a temut să nu fi aranjat ele ceva.

— N-ai nici schiurile, a spus ea, n-ai nimic. Papa nu știe...

— Dar cine spune de schi? a întrebat Momina. Să se ducă nebunii ăia. Noi ne ducem la Saint Vincent. Nici Clelia n-a venit să schieze...

Dar mai înainte de-a pleca, mama a vrut să ne dea ceai, să pregătească niște termosuri, să ne echipeze. Rosetta se și dusesse să se îmbrace, fără să mai piardă timpul.

Cînd am rămas singure, cu mama, Momina a șoptit de pe treaptă:

— Cum îi merge?

Mama s-a întors, ținîndu-și obrazul cu palma. Am zărit-o pe fată, cu blana pe umeri, alergînd pe coridor. Bătrîna a bîlbîit:

— Pentru Dumnezeu. Ca să nu se întâmple ceva...

— Trebuie să vă întoarceți, i-a tăiat-o Momina. Nu trebuie să se ascundă. La Torino prietenele vorbesc...

Am sosit la Saint-Vincent gonind tot printre munți. Și aici strălucea soarele pe zăpadă și nu se vedeau prea mulți copaci. M-a mirat numărul mare de mașini în parcare a cazinoului.

— N-ați mai fost niciodată aici? m-a întrebat Rosetta de la spate.

Vrusese să stea în spate, cu jacheta sa de blană, și discutase în timpul călătoriei cu Momina, fără să se privească.

— E comod, am spus. Doar la trei ceasuri cu mașina.

— Jucați?

— Nu cred în noroc.

— Parcă viața e altceva! a spus Momina încetinind. Lumea visează automobilul ca să vină să-și câștige automobilul care servește apoi la întoarcere... Asta e lumea.

A vorbit pe un ton categoric, care-mi părea zeflemitor. Dar n-au rîs nici una, nici alta. Am coborît.

Prietenii noștri, din fericire, se risipiseră de cîtva timp prin sălile de joc și am putut să ne așezăm la bar numai noi trei. Era plin de lume și cald ca într-o seră. Rosetta a luat o oranjadă, și a băut-o în tăcere, privind-ne. Cu ochii săi întunecați, adînciți în orbite, rîzînd puțin. Părea o fată liniștită

și sportivă, cu puloverul ei galben și cu pantalonii sumeși. A întrebat cine mai era cu noi în afară de Pegi și de fete. Discuția a revenit la prietene și la ultimele întâmplări din Torino. La un moment dat Momina a spus că piesa rămăsese baltă (fuma, închi-dea ochii prin fum).

— De ce? a întrebat-o Rosetta, cu răceală.

— Nu vor să te jignească, a lămurit-o Momina. Știi, drama se sfârșește rău...

— Prostii, s-a repezit Rosetta. Și ce-i cu asta?

— Știi cine apără vechea piesă? a spus cealaltă. Mariella. Mariella ține la reprezentare și nu vede nici o aluzie aici. Spune că ție nu-ți pasă...

Rosetta mi-a aruncat o privire rapidă. Eu m-am ridicat și am spus:

— Iertați-mă. Trebuie să mă duc la toaletă.

M-au privit amîndouă: Momina cu fața înveselită.

Am rămas cu impresia că spuseseam unul din acele lucruri care nu se spun. În timp ce cutreieram coridoarele, ca să mă calmez, îmi spuneam: „Cîtă prostie în căpățîna ta! Așa înveți să dorești să fii o alta!?” Cred că eram și roșie în obraji.

M-am oprit în fața unei oglinzi și l-am zărit pe Febo care ieșea dintr-o mică sală de joc. Nu m-am întors pînă n-a intrat îndărăt.

Cînd am revenit, am spus:

— Scuzați-mă.

Și Rosetta, cu ochii ei rigizi:

— Dar puteți rămîne. Nu ne stingheriți cîtuși de puțin. Nu-mi e rușine de ceea ce am făcut.

Momina a spus:

— Tu, care-ai văzut-o pe Rosetta în noaptea aceea, spune-ne cum era. N-o dezbrăcaseră oamenii de serviciu, sper?

Rosetta a făcut o strîmbătură ca și cînd ar fi încercat să rîdă. Și ea roșea. Și-a dat seama și și-a înăsprit privirea, fixîndu-mă.

Am spus ceva, nu știu, că erau lîngă ea mama și un doctor.

— Nu, nu, cum arăta Rosetta, s-a îndirjit Momina. Impresia pe care o făcea unei străine. Tu erai o străină, atunci. Dacă era urîță, crispată, dacă părea o alta. Cum arătam moarte. În fond ea nu vrea să știe altceva.

Probabil că se cunoșteau foarte bine din moment ce-și vorbeau astfel. Rosetta mă privea în străfundul ochilor, atentă. Am răspuns că nu stătusem decît o clipă, dar că fața-mi păruse umflată, că era îmbrăcată de seară în albastru-deschis și că nu avea pantofi. De asta eram sigură. Era atît de firească și de puțin crispată, am spus, încît privisem sub brancardă dacă nu cumva picura sînge. Părea un accident, un accident obișnuit. În fond un om leșinat e ca un om adormit.

Rosetta a respirat greu, n-a încercat să zîmbească. Momina a întrebat-o:

— La ce oră luaseși somniferul?

Dar Rosetta n-a răspuns la asta. Și-a scuturat umerii, s-a uitat în jur și apoi a întrebat cu voce slabă, ezitînd:

— Într-adevăr ați crezut că m-am împușcat?

— Dacă țineai așa de mult la treaba asta, a spus Momina, mai bine te împușcai. Așa ți-a ieșit pe dos.

Rosetta mă privea intimidată, din adîncul ochilor – îmi părea o alta în clipa aceea – și a bîlbîit:

— După, te simți mai rău decît la început. Și asta este înspăimîntător.

XIII

N-am mai avut timp de vorbit. Fetele ne-au văzut, au venit la noi, și au apărut alte figuri dintre cunoștințele comune, ba chiar și cîte cineva de la mine de la hotel. Acum, că ne știau la bar, Febo, Nene și tipul acela cu numele de Pegi, care jucau și pierdeau cu insolență, apăreau de mai multe ori ca să bea pahar după pahar. Pînă la urmă Nene și băiețandrul acela de Pegi, pe jumătate beți, s-au luat la harță în așa hal încît bătrînul pictor și Momina au intervenit ca să putem pleca:

— Venim și noi, a spus Momina.